

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Tal com jo us he estimat

En el Sant Sopar de Jesús amb els deixebles, els va donar aquest manament nou: «que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres» (Jn 13,34). El precepte de l'amor als altres de fet ja estava formulat a l'Antic Testament, en el llibre del Levític (cf. Lv 19,18). La novetat consisteix en estimar com Crist ens estima. Un amor que arriba a l'extrem, fins a donar la vida pels altres; un amor universal, sense cap límit, capaç de perdonar i oblidar, de purificar la memòria, de superar els obstacles, de convertir les situacions negatives en noves oportunitats.

Ens trobem davant un testament del Senyor únic i incomparable, que presenta l'ideal més sublim que es pugui imaginar, en connexió amb una aspiració que està present en el més íntim del cor humà, perquè al capdavall estem creats a imatge i semblança de Déu, que és amor. Però al mateix temps, des de la nostra experiència personal som conscients de que n'és de difícil de portar-lo a la pràctica. En la nostra pròpia vida i en el món que ens envolta ens adonem que l'ideal d'estimar Déu i els altres no és gens fàcil de viure'l. Som conscients de la nostra fragilitat, de la nostra feblesa personal i també dels greus problemes que la nostra societat pateix i també arreu del món. Això és degut a l'existència del pecat, un pecat personal i un pecat social.

Déu ens ha creat per amor i vol omplir-nos de vida, vol que ens realitzem plenament com a fills seus, que trobem la pau, l'amor, l'alegria, la felicitat. Aquest és el seu pla; un pla que Ell ofereix, que no l'imposa, perquè ens ha creat lliures i respecta la nostra llibertat. El pecat és justament refusar aquesta comunió de vida amb Déu i els germans, i això suposa un refús a Ell i als altres, desviant-nos cap a un ús dels béns del món contrari a la voluntat del Creador. El pecat, per tant, és separar-se de Déu, refusar el do de

Sant Sopar de la Capella del Santíssim (Rafael Solanic). Catedral de Terrassa

Déu. En definitiva és refusar-lo a Ell ja sigui directament, ja sigui a través d'alguna cosa que trenca l'orde establert per Déu. El pecat trenca la unitat de l'ésser humà amb Déu, amb ell mateix, amb els altres i amb la creació.

Però l'amor de Déu és més fort que el pecat. El Fill Etern es va fer home perquè tot el qui cregui en Ell no mori, sinó que tingui vida eterna. Allà on s'ha multiplicat el pecat, la gràcia de Déu ha estat encara més abundant i d'aquesta manera gràcies a la justícia pot imperar la gràcia (cf. Rm 5,21). Així, l'ésser humà, perdonat i enriquit amb el do de Déu pot progressar i fructificar en obres de justícia i de caritat. És ben cert que som febles i limitats, però el Senyor ens converteix, ens canvia el cor perquè arribem a estimar com Ell ens estima. Cal una conversió profunda del cor, un «morir» a un mateix per a donar un fruit abundant. «Si el gra de blat,

quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit» (Jn 12,24). Jesús s'aplica aquesta analogia a ell mateix. Si el gra de blat que ha de ser sembrat a la fi no és colgat i no mor, certament es conserva, però sense cap fruit ni cap sentit. De la mateixa manera la nostra vida té sentit des de la donació, des de l'entrega, des del gastar-la i desgastar-la per a donar un fruit abundant.

«Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres». Això és del tot impossible només amb l'esforç humà; ara bé, per a Déu no hi ha res impossible. Serà possible estimar com Jesús des d'una conversió profunda i sincera, vivint intensament la unió amb Ell, especialment en l'Eucaristia, en la que s'actualitza el seu sacrifici redemptor, la màxima expressió d'amor. Crist fa noves totes les coses. Deixem, doncs, que renovi el nostre cor i treballem en la renovació de l'Església i del món.

ENTREVISTA

Ajudar a superar el dol

HELENA MUNNÉ

L'Helena Munné ha tingut «la gran sort» de poder acompanyar la seva mare en el seu procés d'envelliment i malaltia, fins a la seva mort. Li està agraïda a Déu per haver-li permès la manera com han viscut juntes aquests darrers anys, «per haver-la pogut estimar quan era més fràgil i vulnerable; crec que he estat una privilegiada, i possiblement ella també», assegura. Per superar aquest procés de dol i durant la malaltia de la seva mare, l'Helena compta amb l'ajut del Programa per a l'Atenció a Persones amb malalties avançades de l'Obra Social "la Caixa", que es pot demanar a l'hospital o a l'ambulatori, així com el PADES.

Com l'ha ajudat la fe en aquest procés de dol?

Per a mi ha estat clau la confiança en Déu; poder pregar cada dia per la meua mare, encomanant-la al Senyor, que l'estimava en la seva malaltia, i buscar jo també en l'oració la força i la llum que necessitava. En morir ella, la sensació de buit és molt gran i surten sentiments contradictoris. La serenitat em ve de posar-ho tot, encerts i limitacions, en mans de Déu.

Què li diria a una persona que està vivint una situació com la seva?

En primer lloc, que procuri estar per la persona malalta, comprendre-la i estimar-la. Pot ser que el camí sembli molt llarg, però tot passa de pressa i al final el més valuós és el temps que s'ha perdut amb l'altre. En segon lloc, que compti, si pot, amb l'ajuda d'altres persones, com la família, els amics, els professionals..., per orientar-se, parlar o descansar de les preocupacions.

Heu rebut l'ajut també dels equips d'atenció psicossocial...

Sí, el suport de tot l'equip ha estat extraordinari. El vam demanar a l'hospital i després a l'ambulatori. A part de l'aspecte mèdic, han tractat la meua mare amb molta humanitat, fent-li visites molt càlides, escoltant-la sense presses... I també ens han ajudat molt a la família.

Òscar Bardají i Martí

BISBAT DE TERRASSA

L'assignació tributària

Benvolgut/da

Ha començat la campanya de la Renda, un període en el que cadascú ha de fer la corresponent declaració a Hisenda. A l'hora de fer la declaració hi ha dues caselles que ens permeten triar com a ciutadà on volem que es destinin els nostres impostos.

Des de Càritas recomanem **marcar les dues caselles per tal d'ajudar-nos a seguir sembrant llavors d'esperança per les persones més vulnerables**. Tot marcant-les es duplica l'ajuda i s'hi destina aleshores l'1,4% de l'IRPF. Això no significa que es pagui l'1,4% més sinó que així s'exerceix el dret a triar sobre la destinació d'aquest 1,4%. Si no es marquen les caselles Hisenda destinarà l'import corresponent a altres partides dels pressupostos generals de l'Estat.

Aquestes dues caselles corresponen a l'Església catòlica i a Finalitats socials. Marcant la casella de l'Església es destina un percentatge dels impostos a col·laborar amb les seves obres. I marcant la casella de Finalitats socials, un percentatge dels impostos es destina

a projectes socials també a través d'entitats.

Càritas percep de les dues caselles perquè és una part essencial de l'Església catòlica i, a més, com a organització social, rep fons de la casella de Finalitats socials.

Per altra banda, totes aquelles persones físiques i jurídiques que hagin realitzat alguna aportació a Càritas Diocesana de Terrassa, **han hagut de rebre a principis d'abril el certificat** per tal que es puguin beneficiar de la deducció fiscal a l'hora de fer la Declaració de la Renda; per a les persones físiques és del 75% pels primers 150 €.

Vull aprofitar l'ocasió per agrair el compromís de totes les persones que col·laboren amb Càritas perquè sense totes i cadascuna d'elles no podríem fer créixer les llavors d'esperança que transformen la vida de les persones més vulnerables.

Salvador Obiols

Director general de Càritas Diocesana de Terrassa

www.caritasdiocesanaterrassa.cat

FRATERNITAT

FRA JOSEP MANUEL VALLEJO

Les dificultats del viure junts

Viure en comunitat o en família és un goig, una font d'alegria i de benestar, però també comporta dificultats. D'entrada, cadascú és de *son pare i de sa mare*, i encara que siguem germans de sang, som molt distints: un és ordenat, l'altre desordenat; un té fred, l'altre té calor; un es dutxa cada dia, l'altre es dutxa... quan se'n recorda...

I quan s'han de prendre decisions cadascú té les seves idees. Un creu que és blanc, l'altre que és negre, l'altre que és vermell... I tothom vol imposar el seu criteri, que guanyi la seva idea.

La paciència, la capacitat d'escoltar l'altre, de cedir... són imprescindibles per conviure; i el perdó, sobretot el perdó. Perquè sense perdó és impossible conviure.

Què savi aquell cap d'una tribu índia que, veient que en l'assemblea hi havia opinions tan contraposades, va dir:

«Hem de donar-nos un temps per reflexionar i més endavant seguir dialogant.»

Un dels records més bonics que conservo de la casa de formació són aquelles reunions de comunitat en què, a l'hora de decidir coses, cadascú expressava el seu punt de vista amb humilitat, sense exigències, mirant de no ferir l'altre amb la paraula... I com, poc a poc, fruit de l'escolta atenta i de cedir una mica, s'anava fent com una *mens communis* i brollava el consens.

És clar que, a vegades, hi havia tensions i paraules no massa caritatives, fruit de la nostra immaduresa. Però en aquelles reunions vàrem aprendre a dialogar, a escoltar l'altre, a mossegar-nos la llengua, a parlar amb caritat.

La tradició capitular i sinodal de l'Església és un do de l'Esperit Sant que hem d'aprendre a conrear.

Lectures de la missa diària i santoral

20. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ac 14,5-18 / SI 113B / Jn 14,21-26]. Sant Bernadí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels esparters. Sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basíllisa, vg.

21. □ Dimarts [Ac 14,19-25 / SI 144 / Jn 14,27-31a]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. □ Dimecres [Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826). Santa Rita de Càssia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. □ Dijous [Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. □ Divendres [Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

25. □ Dissabte [Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria-Magdalena de Pazzi (Florència, 1566-1607), vg. carmelitana. Sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. □ † Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Ac 15,1-2.22-29 / SI 66 / Ap 21,10-14.22-23 (o bé: Ap 22,12-14.16-17.20) / Jn 14,23-29 (o bé: Jn 17,20-26)]. Sant Felip Neri (Florència, 1515 - Roma, 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551). Sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

DIUMENGE V DE PASQUA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 14,21b-27)

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al Regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaren preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perga la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamin la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Que facin conèixer als homes les gestes del Senyor, / la magnificència gloriosa del seu Regne. / El vostre Regne s'estén a tots els segles, / el vostre imperi, a totes les generacions. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

(Ap 21,1-5a)

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: «És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat». Llavors el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou».

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 13,31-33a.34-35)

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús digué: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat.

Fillets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus.»

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 14,21b-27)

En aquellos días, Pablo y Bernabé volvieron a Listra, a Iconio y a Antioquia, animando a los discípulos y exhortándolos a perseverar en la fe, diciéndoles que hay que pasar por muchas tribulaciones para entrar en el reino de Dios.

En cada Iglesia designaban presbíteros, oraban, ayunaban y los encomendaban al Señor, en quien habían creído. Atravesaron Pisidia y llegaron a Panfilia.

Y después de predicar la Palabra en Perge, bajaron a Atalía y allí se embarcaron para Antioquia, de donde los habían encomendado a la gracia de Dios para la misión que acababan de cumplir. Al llegar, reunieron a la Iglesia, les contaron lo que Dios había hecho por medio de ellos y cómo había abierto a los gentiles la puerta de la fe.

Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Explicando tus hazañas a los hombres, / la gloria y majestad de tu reinado. / Tu reinado es un reinado perpetuo, / tu gobierno va de edad en edad. R.

Lectura del libro del Apocalipsis

(Ap 21,1-5a)

Yo, Juan, vi un cielo nuevo y una tierra nueva, pues el primer cielo y la primera tierra desaparecieron, y el mar ya no existe. Y vi la ciudad santa, la nueva Jerusalén que descendía del cielo, de parte de Dios, preparada como una esposa que se ha adornado para su esposo. Y oí una gran voz desde el trono que decía: «He aquí la morada de Dios entre los hombres, y morará entre ellos, y ellos serán su pueblo, y el "Dios con ellos" será su Dios». Y enjugará toda lágrima de sus ojos, y ya no habrá muerte, ni duelo, ni llanto ni dolor, porque lo primero ha desaparecido. Y dijo el que está sentado en el trono: «Mira, hago nuevas todas las cosas».

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 13,31-33a.34-35)

Cuando salió Judas del cenáculo, dijo Jesús: «Ahora es glorificado el Hijo del hombre, y Dios es glorificado en él. Si Dios es glorificado en él, también Dios lo glorificará en sí mismo: pronto lo glorificará. Hijitos, me queda poco de estar con vosotros.

Os doy un mandamiento nuevo: que os améis unos a otros; como yo os he amado, amaos también unos a otros. En esto conocerán todos que sois discípulos míos: si os amáis unos a otros.»

L'amor de caritat, veritable clau de la fe cristiana

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Sempre m'ha sobtat del llenguatge del Quart Evangeli el fet que Jesús ens mani estimar. Que identifiqui l'amor com una realitat que s'hagi d'aplicar en virtut de l'autoritat d'una persona. Actualment, poden sonar massa impositives expressions com la que s'ha escoltat avui. Tanmateix, l'evangelista sant Joan té sempre un codi intern que ens ha d'ajudar a aprofundir en la missió salvadora i universal de Crist.

Quan Jesús recorda el «manament de l'amor» ho podem entendre des de tres punts de vista que ens enriqueixen, sens dubte.

El primer: l'amor és un manament, perquè així ho va expressar Déu Pare en el Pentateuc: «Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és únic» (Dt 6,4). Jesús, en reinterpretar aquest manament, fonamental en la identitat religiosa del Poble d'Israel en temps de Crist, va ampliar-lo al proïsme, a tota persona humana que forma part del nostre àmbit: «Estimaràs el proïsme com a tu mateix» (Lv 19,19).

El segon: l'amor és un manament en la mesura que la Creu de Crist ha estat precisament això: la mesura visible de l'amor invisible de Déu. La coherència de la nostra fe passa pel Credo i també pel radical lliurament al Senyor i al proïsme. Estimar és la mesura renovada i renovadora que el Senyor ens ha deixat, l'ànima de la nostra fe i del nostre apostolat.

I finalment, el tercer: l'amor és un manament en la mesura que la nostra consciència, il·luminada per l'Evangeli, ens urgeix a estimar Déu com a mesura real per trobar la seva felicitat i la nostra realització personal, no només en aquest món, sinó també en l'altre.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 19, a les 12.30 h. Missa de la *Santa Cruz del Voto de Canjàyar* a la parròquia de Sant Pere de Terrassa.

Dimarts 21, a les 10 h. Reunió de la Permanent de Càritas Diocesana. / **A les 20 h,** institució de lectors i acòlits al Seminari Diocesà.

Dimecres 22, a les 11 h. Consell Presbiteral. / **A les 17.30 h,** confirmacions d'alumnes del Col·legi El Pinar a la Catedral.

Dissabte 25, a les 10 h. Consell Pastoral Diocesà.

Diumenge 26, a les 20 h. Confirmacions de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa i d'altres parròquies i col·legis, a la Catedral.

diòcesi. Hi participaren alumnes de Terrassa, Sabadell, Rubí i la Garriga.

Trobada d'alumnes. El dimarts 30 d'abril, el Casal de la Visitació de l'Ametlla del Vallès va acollir la trobada de pastoral d'alumnes de 2n d'ESO de les escoles diocesanes i parroquials que hi ha a Terrassa, Sabadell, Rubí i la Garriga. El lema que treballen enguany és: «L'aventura de la VIDA», acompanyats per la figura de santa Teresa de Calcuta. En representació del Sr. Bisbe va anar-hi Mn. Carles Cahuana, Secretari general i Canceller.

Romiatge de la Pastoral de la Salut al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell. El dissabte 4 de maig tingué lloc el XIII Romiatge al Santuari de la Salut, organitzat per la Delegació Epis-

copal de Pastoral de la Salut. Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, presidí la Missa concelebrada i beneí els malalts amb el Santíssim Sagrament. Es va fer la processó per a venerar la imatge de la Mare de Déu. Després del dinar de germanor actuà el grup d'havaneres Torrebastons. El bon temps acompanyà tota la jornada.

44a Trobada de la Federació de Viudes de Catalunya. El dissabte 4 de maig, a les 11 h, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses celebrà l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere d'Octavià de Sant Cugat del Vallès amb motiu de la 44a Trobada de la Federació de Viudes de Catalunya.

Festa del Roser de Maig. El diumenge 5 de març, a les 12 h, Mons. Saiz Meneses celebrà la festa del Roser de Maig a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès en la seva festa patronal.

Agenda

Jornada de portes obertes. La Casa d'Espiritualitat Mare de Déu de Montserrat de Caldes de Montbui organitza una jornada de portes obertes. Diumenge 2 de juny, d'11 a 18 h. Descobriments de la casa, activitats per a infants i adults. Paella (previ tiquet). Informació: tel. 938 654 496.

Pelegrinatge diocesà a Assís i Bolonya. «Seguint els passos de sant Francesc d'Assís i sant Domènec de Guzman». Del 19 al 22 de setembre de 2019. Info i inscripcions: Baraka Club de Viatges (tel. 937 845 600, www.baraka.cat i reserves@baraka.cat).

Notícies

Trobada esportiva de les escoles de la diòcesi. El dilluns 29 d'abril va tenir lloc la setena trobada esportiva dels alumnes de cinquè de primària de les escoles diocesanes i parroquials de la

REMADE MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Como yo os he amado

En la última Cena de Jesús con sus discípulos, les dio este mandamiento nuevo: «que os améis los unos a los otros. Como yo os he amado, así amaos también vosotros los unos a los otros» (Jn 13,34). El precepto del amor al prójimo de hecho ya estaba formulado en el Antiguo Testamento, en el libro del Levítico (cf. Lv 19,18). La novedad consiste en amar como Cristo nos ama. Un amor hasta el extremo, hasta dar la vida por los demás; un amor universal, sin límites de ningún tipo, capaz de perdonar y olvidar, de purificar la memoria, de superar los obstáculos, de convertir las situaciones negativas en oportunidades de futuro.

Se trata de un testamento del Señor único e incomparable, del ideal más sublime que se pueda imaginar, en conexión con una aspiración que está presente en lo profundo del corazón humano, porque a fin de cuentas estamos creados a imagen y semejanza de Dios, que es amor. Pero

a la vez, somos conscientes desde nuestra experiencia personal de lo difícil que es llevarlo a la práctica. En nuestra propia vida y en el mundo que nos rodea constatamos que vivir el ideal de amar a Dios y a los demás no es nada fácil. Somos conscientes de nuestra fragilidad, de nuestra debilidad personal, y también de los graves problemas que aquejan a la sociedad, en todos los lugares del mundo. Ello se debe a que existe una realidad de pecado, un pecado personal y un pecado social.

Dios nos ha creado por amor y quiere llenarnos de vida, quiere que nos realicemos plenamente como hijos suyos, que encontremos la paz, el amor, la alegría, la felicidad. Este es su plan; un plan que Él ofrece, que no impone, porque nos ha creado libres y respeta nuestra libertad. El pecado es justamente rechazar esta comunión de vida con Dios y los hermanos, lo cual supone un rechazo a Él y a los

demás, desviándose hacia un uso de los bienes del mundo contrario a la voluntad del Creador. El pecado, por tanto, es separarse de Dios, rechazar el don de Dios. En definitiva, es rechazarle a Él ya sea directamente, ya sea a través de algo que rompe el orden establecido por Él. El pecado quiebra la unidad del ser humano con Dios, consigo mismo, con los demás y con la creación.

Pero el amor de Dios es más fuerte que el pecado. El Hijo eterno se hizo hombre para que todo el que crea en Él, no perezca, sino que tenga vida eterna. Donde abundó el pecado, sobreabundó la gracia para que reine la gracia por la justicia (cf. Rm 5,20). Así, el ser humano, perdonado y agraciado con el don de Dios, puede progresar y fructificar en obras de justicia y caridad. Ciertamente somos débiles y limitados, pero el Señor nos convierte, nos cambia el corazón, para que lleguemos a amar como Él nos

ama. Es necesaria una conversión profunda del corazón, un «morir» a sí mismo para dar un fruto abundante. «Si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda él solo; pero si muere, da mucho fruto» (Jn 12,24). Jesús se aplica esta analogía a sí mismo. Si el grano de trigo destinado a la siembra al final no es sembrado y no muere, ciertamente se conserva, pero sin sentido ni fruto alguno. Asimismo nuestra vida tiene sentido desde la donación, desde la entrega, desde el gastarla y desgastarla para dar un fruto abundante.

«Como yo os he amado, así amaos también vosotros los unos a los otros». Esto es algo imposible para las solas fuerzas humanas; ahora bien, para Dios no hay nada imposible. Será posible amar como Jesús desde una conversión profunda y sincera, viviendo intensamente la unión con Él, especialmente en la Eucaristía, en la que se actualiza su sacrificio redentor, la máxima expresión de amor. Cristo hace nuevas todas las cosas. Dejemos, pues, que renueve nuestro corazón y trabajemos en la renovación de la Iglesia y del mundo.